

DE VLAAMSE GRIMPEUR

Onze meerdaagse van 2016

't Jaar is nog maar begonnen, de champagne borrelt nog in mijn keel & we zijn al mei! 'k heb al wat getraind maar de hapjes van 't nieuwjaar kleven nog rond mijn middel als een zwembandje. Woensdag is 't zover, voor de 8ste keer vertrekt **De Vlaamse Grimpeur** met een bus vol enthousiastelingen naar de bergen. Zof hé, wie had dat nu gedacht dat wij dat zo lang zouden uithouden? Begin oktober vorig jaar stelde De Vlaamse Grimpeur deze trip voor en op amper drie weken tijd was ons busje gevuld, super!

Weken heb ik geblèet om mooi weer en mijn gejammer werd verhoord, dank,

duizend maal dank. Op de parking van de sporthal troepten de Grimpeurs samen, links hun valies en rechts hun stalen ros of carbonnen pluimgewicht voortstuwend richting Ghislain & Wim en in hun zog familie, partner, kind, . . . we hebben tijd, tijd genoeg om de valiezen vakkundig als legoblokken te stapelen en de fietsen met de nodige zorg vast te hespen aan

de haken. Marlies & Christien puntten zorgvuldig elke deelnemer aan, allen ruim op tijd. Iedereen mee? En 't buske was weg richting Italië. Efkens wat file rond Kortrijk, maar dat gaf niet, tijd genoeg. De vermoedelijk reistijd was ongeveer 12 uur en wij vertrokken rond 19u30, 't kon niet de bedoeling zijn dat wij vóór 8u in Fénis aankwamen hé. Eens de grens gewisseld van België met Frankrijk, startten wij nu al onze zoektocht naar “de slimste Grimpeur ter wereld”. Vorig jaar had de quizmaster & jury zich wat vergist qua timing. Daar die zoektocht een zeer ernstige zaak van werelds belangen is, konden wij ons deze misrekening geen twee keer permitteren, vandaar. Met hulp van Haldis verliep het eerste deel van onze zoektocht vlekkeloos en was de jury relaxter dan vorig jaar. Er was zelfs nog tijd om ontspannen naar een filmke te kijken.

Bij 't krieken van de dag schoven de eerste hoge bergtoppen voorbij. Ivan zette een muziekje op, net geen ode aan Eddy Wally. Hij is duidelijk gewoon om met de bond zonder tanden rond te rijden. Maar we zaffen perfect op schema. Nog een 75tig tal kilometers en we zijn er. Oei, net vóór de **Mont Blanc funnel** vertraagd 't verkeer, auto's en al wie volgde werden naar een zijstrook van de autoweg geleid door agenten in fluojassen. Stapvoets enkele honderden meters gebold en dan stil op nog geen

3km van de gapende tunnel. Aha er komt weer schot in de rij, bocht na bocht zachtjes vooruit, stoppen, vooruit, stoppen, vooruit tot wij na ongeveer een anderhalf uur aan de slagboom stonden en die bleef omlaag. Heen en weer geloop van fluomannetjes. Tik tik, iepe iepe, “hebben jullie al een ticket?” Simon zette zijn braafste gezichtje op en knikte zachtjes heen en weer met een pruilmondje. Niet de reactie welke de fluokerel verwachtte! “Ge zijt toch ne professional! Dan wete toch dat je vooraf een ticket moet kopen!” Simon praatte voor ’t eerst en zegt zachtjes: “k wist da echt niet hoor” waarop de wachter repliceert: “ge zij ne professional, ne professional en dan moete da wete da, allez vooruit rij maar tot aan ’t loket. En de volgende keer zorgde dade een ticket hebt hé!”. Eerst dachten wij dat wij die profs waren, he he. Lap daar ging mijn schema, maar geen erg. Iets later dan voorzien bolde onze bus op de parking tussen het imposante kasteel van Fénis en “Comtes de Challant”, het drie sterren hotel waar wij verbleven. 1 uur, een uurtje later dan voorzien trok de olijke bende al richting de eerste klim van ’t weekend en de zon was volop van de partij,

prachtig! Drones was ons eerste doel en na dit lusje van 30km, boden wij een grotere lus van ongeveer 43km aan. De confrontatie met percentages van 10% tot 16% in de eerste kilometers, afgewisseld met lopende stukken van max 6 - 7% en naar ’t einde toe nog ne

keer een nepe van boven de 10%! Nie te doen en wij zijn hier nog maar. Van een opwarmertje gesproken. ’t Zicht op de top bij Hubert & Willy maakte deze klim dan ook meer dan waard en de afdaling, weliswaar een zeer verraderlijke, compenseerde ook heel wat. Op naar de 2de lus, de klim naar Saint-Barthélémy. Volgens mijn documenten en de fietsbuisstrook een klimmetje van 7,80km. Wim heeft mij daar vooraf over gebeld: “klopt dit wel?” “ Neen da klopt niet! ’t Is een serieuze zelfduivel! Die klim is 15,8km lang, zoals voorgesteld op onze afterdinner / infovergadering en op de infopancarte in ’t hotel, ook op de bus heb ik dat vermeld tussen alle andere info over onze trip. Maar ja wie wist da nog bij aanvang van die klim, 7,80km zat er bij de meesten ingebrand! Kilometer na kilometer werd die klim langer en langer. Hard op de pedalen trappen. En op mijn adem. Alle kleuren van de regenboog zien, maar eindigen bij zwart. Schrik hebben dat alle spieren in mijn benen zouden knappen, maar toch maar blijven trekken en duwen, jakkeren en baggeren tot het snot uit mijn wijd gesperde neusgaten komt. Om dan boven beloond te worden met dat prachtige uitzicht over de Alpen, Simon & Ivan die ons opwachtfen met koeken en drank, de ene grimpeurs die een plekje in de schaduw zoeken om te bekomen, anderen die het immense gebergte via hun fotoestel of smartphone proberen vast te leggen. Dit zien, daar word ik gelukkig van! Eens terug in ’t hotel verwachtte ik eigenlijk wat gemor, maar niets daarvan! In groepjes zaten de grimpeurs te genieten van ’t zonneke & een fris pintje, twee, drie... Duizenden calorieën verbrand welke weer rijkelijk werden aangevuld! Tevreden van die eerste dag, trokken wij naar het restaurant waar wij

verwend werden met een heerlijk maal. Net voor 't slapengaan nog wat nakeuvelen in de avondzon.

9:15 allen samen op de groepsfoto en dan de ganse meute in mijn wiel op sleeptouw nemend naar de voet van **Col Saint Pantaleon**, opnieuw een stevige klim van 17,1km met een σ van 6,5%. De eerste kilometers waren weer zeer steil, amai. De spanning nam meter per meter toe in mijn billen. Superbenen de max, daar droomde ik van. Gefraind, gefraind en nog eens gefraind. Maar aan "die" benen ben ik lang nog nie! Momenteel word ik wakker van de krampen. Weg die droom. Eens boven de huizen zakte het stijgingspercentage onder de 7%. Maar die geitenboer, die destijds de basis legde voor deze weg, zocht duidelijk de kortste weg en hop terug tussen de 9% & 15% de berg op, merci hé. Uiteindelijk boven, terug een ongelofelijk zicht met in de verte een dominante **besneeuwde Matterhorn**. Na een leuke brede afdaling met enkele grimpeurs samentroepen om de klim naar **Breuil-Cervinia** aan te vatten, de Italiaanse kant van de Matterhorn. Na enkele bochten en tunneltjes herrees de besneeuwde top van de Matterhorn, keer op keer terug in 't vizier. Fietsend als door een postkaart, geen woorden voor, bello, molto bello! Alweer een schitterend dag met stevig klimwerk voorbij, wat vliegt de tijd!

Volare kwam in mij op terwijl ik naar het uitgebreide ontbijtbuffet toe stapte. Er werd gezellig gekeuveld aan tafel, iedereen was in opperste stemming & de zonovergoten dagen speelden daar een zeer grote rol in, goe weer maakt meer dan de helft van 't verlof goed. Als afsluiter nog 2 klimmetjes, startend met de klim naar **Cole di Joux**, 15,7km van voet tot top. Terug hetzelfde profiel als bij alle vorige beklimmingen, wil je uit het dal geraken dan zijn de eerste kilometers onnoemelijk stijl gevolgd door lopende stukken om terug te eindigen met de tong op uw voorband. Doch een grimpeur gaat geen uitdaging uit de weg! Eens voorbij die steile start weerklonk een

geklingel en geklangel van jewelste. 't Is alsof ne stier een kudde koeien aan 't pakken was! Blijkt dat den boer met zijn kudde van de winterstal naar de zomerweide trekt. Wat verder is men volop bezig den berg aan 't verleggen, terrasbouw noemen zij dit. Ziet er raar en bizar uit, 'k zou het eerder bezigheids therapie noemen. Nog enkele stevige kilometers en ook deze klim zit er op. Aha, zie ik daar Ghislain boven op de top staan? Ja, 't is hem, allez nog enkele stevige pedaalslagen en 'k was boven. Deze keer is de top in de schaduw van een bos. Simon bood mij een lekker bekerfje bruisende cola aan, da smaakte. Na een relatief korte afdaling rechts afslaan, een fluo gele pijl maakte dit overduidelijk. Koen & Peter leverden uitstekend werk om op alle punten waar je als fietser kon twijfelen die twijfel weg te nemen door duidelijk een pijl in de goede richting op het asfalt te spuiten. Zeer belangrijk en geruststellend om iedereen de juiste weg te wijzen. 't Is niet echt de streek om u te misrijden hoor! Bedankt hé gasten. Het venijn zat deze maal duidelijk in de staart. Colle Tzecore, een klimmetje van maar 6,9km, maar met een σ van maar liefst 9,1% en dat was niet gelogen!!! De aanzet was te doen tot je terug rechts moest afslaan. Lap, wat een muur was dat? De % stegen tot boven de 17%. Na goed 2 kilometer een stuk vals plat, slingerend tussen huisjes. De geur van gebraden lam sloeg in mijn neus, BBQ, heerlijk maar niet voor nu. Wetende dat die lage % het gemiddelde sterk beïnvloeden, wist ik dat er nog een stevige brok klimwerk voor de boeg lag. 'k Moest aan enkele van mijn winterse trainingsritten denken. 'k Reed dan speciaal rond om enkele keren op onze Poggio (De Kappel) te trainen. Om te lachen, te gieren van 't lachen, een molshoop is een betere benaming voor dit Oost-Vlaamse puistje, niet te vergelijken met deze "COL". 't Lachen was van korte duur, zeer korte duur, want na een scherpe bocht sloop de weg als een giffige slang steil tussen de bomen naar 't hoogste punt. Mijn GPS gaf af en toe "Auto Pauze" aan, toch reed ik nog zo een 4km/u, zo steil was

deze verdomde klim! Maar boven werden wij opgewacht door Peter, Koen, Hubert & Willy. 't Klimwerk zat er op. Met een groepje op eigen tempo afdalen, beneden verzamelen en in groep terug naar het hotel. Respect, zeer veel respect voor wie als prof de Giro rijdt, veel straffere beklimmingen dan die van de Tour de France. Tijdens het avondmaal speelde Raf op zijn mondharmonica & droeg Noël een leuk gedicht voor. Na 't dessert werden Frank, Johan & Dieter gehuldigd voor hun 5de deelname met De Vlaamse Grimpeur. Ondertussen was 't vertrekuur aangebroken en na het terughangen van de laatste kamerdeursleutels trokken wij richting Mont Blanc tunnel. De doortocht verliep fileloos. De nacht spreidde zijn deken over de bergen, vermoeide grimpeurs sloten hun ogen en droomden weg. 's Morgens werden wij nog aangenaam verrast met een lekker ontbijt ergens begin België. 't Was aangenaam om weer onze eigen lucht te snuiven. Nog

een 2uur en een half bollen zonder onvoorziene hindernissen staan wij in Eeklo. Dus nog tijd om onze zoektocht naar “de slimste Grimpeur ter wereld” verder te zetten. Na een diepgaand onderzoek gehouden onder leiding van Luc & allesziend oog van Filip. Een onderzoek naar De Slimste GRIMPEUR op onze bus. Het resultaat is dat vanaf heden, 8 mei 2016, de genaamde, Angelo & Kristof, niet langer als dusdanig aangesproken hoeven te worden. Juister en eerbiediger is het om vanaf heden te zeggen: De Slimste GRIMPEURS ter wereld of Quod erat demonstrandum. Met felicitaties van alle deelnemers & van Filip en Luc. Na de plechtige overhandiging van de oorkonde kregen alle grimpeurs nog een kleine attentie voor Moederdag. Zo kwamen wij niet met enkel bezwete kledij thuis hé.

Een dikke proficiat aan alle deelnemers die stuk voor stuk een topprestatie neerzetten. Ook in het bijzonder dank aan allen die meewerkten om van deze schitterende editie van **DE VLAAMSE GRIMPEUR** een meer dan geslaagde trip te maken. Op naar de volgende uitdagingen, beginnend met onze *zondagmorgenrit* samen met Wielercomité Eeklo op 26 juni. Voor 2017 organiseert De Vlaamse Grimpeur opnieuw de rit de *start van De Ronde Van Vlaanderen*, als die terug in Brugge vertrekt hé, en voor de 2de maal de *Vlaamse Grimpeur Challenge* in samenwerking met Wielercomité Eeklo. Uiteraard, en niet te vergeten, onze trip naar de echte bergen rond Barselonette van woensdag 24 mei tem zondag 28 mei, meer info volgt via mail & op onze afterdinner + infovergadering op zaterdag 18 maart '17

Luc & co

met dank aan onze **SPONSORS**

www.devlaamsegrimpeur.be

